

Nestrpno je čakal spomladi, ko ga bo boter jež spravil domov. Vsak dan je hodil gledat, če bo že kmalu konec snega in če že silijo zvončki iz zemlje.

Res, nekega jutra zapazi, da leži sneg le še tu pa tam in pri izvirkcu je pognal prvi zvonček. Vesel teče Bobek domov po motiko, da ga izruje in pokaže botru, češ, zime je konec, spomlad je tu in sedaj lahko greva. Kopal je Bobek, da mu je znoj lil s čela, in si dal opraviti z zvončkom.

Je privozil mimo grajski hlapec drva in zapazil palčka pri zvončku.

»Hentana reč,« pravi hlapec. »Kdor najde palčka, najde srečo. Tako so mi pravili rajna mati, Bog jim daj mir in pokoj!«

Bobek je brckal nekaj z motiko in kričal, da se ne pusti prijeti. Ali hlapec se je malo zmenil za to. Prijel je Bobka in si ga vtaknil v žep.

»Pustite me! Lepo prosim!« je vpil Bobek v žepu in razlagal hlapcu svoje dogodivščine.

»Boter jež mi bo pokazal pot domov. Lepo prosim!«

»Prazna reč,« ugovarja hlapec. »Kako ti bo jež kazal pot. Tak zaspancec lenuharski. Nič se ne boj. Pri nas v graščini se ti bo dobro godilo. Le priden bodi! Če boš lepo

ubogal, bom sam stopil kako nedeljo, ko sem prost, k tvojim staršem in jim povedal, da služiš v graščini in da se ti dobro godi.«

Hočeš nočeš se je Bobek moral vdati v svojo usodo in tako je prišel v grajski hlev. Da se ne bi kje izgubil ali da ga ne pohodijo, ga je vtaknil hlapec velikemu volu v uho. Tisto noč so nameravali ukrasti tatovi pitanega grajskega vola. Vse je spalo in narahlo so odprli hlevska vrata, da odženejo vola. Že so ga odpeli, kar se zbudi Bobek v ušesu. Strašno prične kričati in klicati vse svetnike na pomoč. Da ste videli tate! Kakor šiba na vodi so se tresli. Vol govori in kriči. Ali ni to kazen božja za njihove hudobije in pregrehe? Da dela ta peklenski vik in krik palček v ušesu, se jim še sanjalo ni. Pustili so vola na sredi hleva in jo ucvrli skozi vrata, kar so jih nesle pete.

Vsa graščina je bila pokoncu.

»Prav je rekla moja mati,« se hvali hlapec, »da palček prinaša srečo.« In jo je res prinesel. Kajti hlapec je bil takoj povišan v nadhlapca. Bobka pa je oskrbnik povabil na svoj dom, češ, jutri imamo koline in bo zanj napravil posebno, prav majhno klobaso. Tega si Bobek ni dal dvakrat reči.

(Dalje prihodnjič.)

Krtek se je zbudil . . .

Striček krt je dolgo spal v svoji vili pod zemljo. Ondan je pogledal ven: „Saj pomlad že menda bo!“

Pipico si je prižgal, palico je v roko vzel, pa odšel je na sprehod, ves zaspan še, a vesel.

Sončece mu dobro de, od ugodja kar miži, in kožušček črni se ko baržun mu spet blišči.

„Jutri delati začnem: kopal bom in grebel, ril ter z rastlin in korenin se škodljivci bom boril!“